GENRE OG LAYOUT

Du skal give din tekst et layout, der passer til tekstens genre. En teksts udseende er nemlig vigtig for, hvordan den bliver oplevet af læseren.

SKRIFTSTØRRELSE
Titel: 16-36 punkt, fed
Brødtekst: 12 punkt, normal

SKRIFTTYPE
Vælg en letlæselig skrift med fødder fx Times New Roman eller Garamond

DIREKTE TALE
Marker direkte tale/replikker med replikstreg eller anførselstegn:
– Kom nu! sagde jeg
”Kom nu!” sagde jeg

KLUMMEBREDDE
Vælg en passende klummebredde, gør den evt. lidt smallere end i standardopsætningen

LINJEAFSTAND
1 eller 1,15

MARGEN
Lige venstremargen
Harmonisk højremargen
Vælg automatisk orddeling
Husk at tjekke orddelinger

AFSNIT
Del teksten i afsnit
Marker underafsnit med et indryk på 0,5 cm
Marker hovedafsnit med linjeoverspring

Fjeldtur i uvejr

Det er helt sikkert det farligste, jeg nogensinde har oplevet. Så da vores lærer bad os skrive om en farlig oplevelse, var jeg ikke et øjeblik i tvivl. Jeg ville skrive om den fjeldtur, jeg var på sammen med mine klassekammerater og vores lærere, da vi i slutningen af 7. klasse var på lejrskole i Norge.

Vi havde glædet os til fjeldturen, så humøret var helt i top, da vi udstyret med mad, drikke og fornuftig påklædning begav os af sted i fint vejr. Vi gik på stier, der snoede sig mellem træer og med rislende vandløb, der løb snart på den ene, snart på den anden side af os. Så det første stykke vej gik let. Vi havde to unge norske guider med. De kendte fjeldet og vidste, hvordan man skulle bevæge sig sikkert. Det troede vi i hvert fald.

Pludselig holdt stien op. Foran os tårnede en fjeldside sig op. Den var næsten nøgen, kun nogle store klippestykker stak frem hist og her. Og så var den stejl. Det var, som om fjeldsiden rejste sig næsten l
jorden. Smed vi en sten op på fjeldsiden, rullede den hurtigt
den skulle vi gå eller rettere kravle op ad. Jeg var ved at gå i
dan skulle jeg, der altid havde været bange for højder, kunne kl
den næsten lodrette væg? Aldrig i livet! Med bankende hjerte så jeg
mine klassekammerater begynde at kravle langsomt op ad bjerget. Da turen
kom til mig, kunne jeg simpelt hen ikke tage mod til mig. Længe stod jeg
og kiggede fortvivlet. De andre fra klassen blev utålmodige og begyndte at
komme med opmuntrende tilråb:
– Kom nu, Selma, du kan godt. Det er fantastisk heroppe.
Småtudende og med hjertet helt oppe i halsen begyndte jeg famlende
den lange vej opad. Prøvende søgte mine hænder og fødder efter steder at
gribe fat. Forsigtigt kæmpede jeg mig opad, mens jeg gentog for mig selv:
Lad være med at se ned! Hver gang min fod smuttede, eller en sten løsnede
sig og raslede ned ad fjeldsiden, for jeg sammen. Klynkende og pustende af
anstrengelse kravlede jeg centimeter efter centimeter opad, mens de andre
fra klassen heppede på mig. Endelig, efter hvad der føltes som flere timer,
nåede jeg toppen, hvor ivrige hænder greb fat om mig. På en gang både
stortudende og leende dejsede jeg om på jorden. Jeg havde gjort det! Jeg
havde overvundet mig selv. Nu kunne intet slå mig ud.

Oppe på toppen var udsigten fantastisk. Men vi fik ikke lov til at nyde udsigten ret længe, for vi skulle videre hen over fjeldet og finde et sted at spise vores mad. Mens vi gik, ændrede vejret sig. Det blev koldere og koldere, og flere steder lå der rester af sne og is. En af pigerne fra klassen gled og faldt om på jorden. Den mandlige guide konstaterede, at hun havde forstuvet foden og ikke kunne støtte på den. Hvad nu? Resolut tog guiden hende på ryggen og ville med det samme bære hende hele vejen ned, så hun kunne komme i behandling. Den anden guide skulle så sørge for, at vi andre kom sikkert ned. Det skulle snart vise sig, at det var mere, end hun kunne magte.

Efter et kort spisepause begyndte vi den lange vej hjemad til hytterne. Vi begyndte på en sti helt ude ved kanten af fjeldsiden, som gik næsten lodret ned. Vi var alle trætte, bange og opgivende. Lærerne forsøgte at opmuntre os, men jeg fornemmede, at de også var
unge guides evner til at få os sikkert ned
helt styr på nedstigningen, vi skulle
så ville der komme en ny sti neda
over fjeldet. Når vi spurgte, hvornår
– Vi er der lige om et par minutter
Uheldigvis viste det sig, at der var
hvor hun havde tænkt sig, at vi skulle
gummisko komme sikkert ned ad den s
imidlertid en nem løsning på.
– Sæt jer på bagdelen og glid ned ad stien,
Før hun havde talt færdig, var halvdelen
på vej ned ad fjeldet. De bumpede i ras
den. Fortvivlet forsøgte lærerne at stoppe den halsbrækkende glidetur. Men for sent. De fleste var allerede i fuld fart på vej nedad. Lærerne havde set de farlige klippeblokke, der her og der stak op af sneen, men de måtte give op og håbe på det bedste. Sammen med lærerne og resten af klassen begyndte jeg den farefulde nedstigning. Mange gange måtte vi hen og trække nogle, der var ramlet ind i et klippestykke, fri af sneen.
Forslåede, udmattede og helt på den anden side af angst sled vi os langsomt nedad. Skridt for skridt følte vi os forsigtigt frem, mens benene eksede under os af anstrengelse.

Da vi langt om længe kom tilbage til hytterne, viste det sig, at alle elever og lærere på mirakuløs vis var kommet ned i god behold. Dødtrætte og mærkede af den barske tur. Behøver jeg sige, at lærerne var synligt lettede over at se, at alle elever var sluppet nogenlunde helskindede gennem fjeldturen? Efterfølgende klagede lærerne over de uduelige guider for at undgå, at andre ville komme i samme situation som os. Og mig? Ja, jeg havde overvundet min højdeskræk og var glad for at have bevist over for mig selv, at jeg kan tackle vanskelige situationer. Efter den oplevelse kan jeg klare hvad som helst.

© Alinea